

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Want een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden. Hoe zullen zij dan hem aanroepen, in welken zij niet geloofd hebben? en hoe zullen zij in hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? en hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezond worden? Gelyk geschreven is: Hoe lieflijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen?

Rom. 10 : 13—15.

No. 2.

15 Januari 1904.

9de Jaargang.

REDEVOERING,

door Ouderling GEORGE TEASDALE gehouden in de halfjaarlijksche Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City, 5 October 1903.

Terwijl ik zat te luisteren naar de gegeven onderrichtingen, in het bizonder dezen morgen, met betrekking tot de valsche invloeden die in de wereld zijn, bracht het mij een openbaring in de gedachte, die gegeven werd in 1831. Gij kunt het vinden in de 46ste afdeeling van het Boek der Leer en Verbonden; ik zal beginnen te lezen bij het zevende vers :

„Maar gij zijt geboden in alle dingen aan God te vragen, die mildelijk geeft; en hetgeen de Geest aan u getuigt, zoo wenschte ik dat gij zoudet doen in alle heiligheid des harten, oprecht voor mij wandelende, in aanmerking nemende het einde van uwe zaligheid, alle dingen doende met gebed en dankzegging, opdat gij niet verleid moogt worden, door booze geesten of leeringen der duivelen, of de geboden van menschen, want sommige zijn van menschen, en anderen van duivelen.

„Daarom, neemt u in acht opdat gij niet misleid wordt; en opdat gij niet misleid wordt, zoekt ijverig naar de beste gaven, altijd bedenkende waarvoor zij gegeven zijn.”

Toen de Heere dit „wonderlijk en wonderbaarlijk werk” aanving, gaf hij sommige onderrichtingen aan allen die leden werden van Zijne Kerk. Gij zult in de vierde afdeeling van het Boek der Leer en Verbonden, aanvangende met het tweede vers, deze woorden vinden:

„Daarom, o gij die u inlaat met den dienst van God, ziet dat gij Hem diet met geheel uw hart, macht, gemoed en sterkte, opdat gij onberispelijk voor God moogt staan in den laatsten dag.

„Daarom, indien gij het verlangen hebt God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen”.

Welk werk? Wel, dit „wonderlijk en wonderbaarlijk werk”, dat de Heere zoo hij zeide zou inbrengen onder de menschenkinderen. Deze

openbaring werd gegeven in 1829, en de Heere zeide. „Nu, ziet, een wonderlijk werk is op het punt om voort te komen onder de menschenkinderen”. De openbaring gaat verder:

„En geloof, hoop, liefde jegens allen en liefde, met een oog enkel op de glorie Gods, maken hem bekwaam voor het werk.

„Denkt aan geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke liefde, godzaligheid, liefde jegens allen, nederigheid, ijver.

„Vraagt en gij zult ontvangen, klopt en u zal open gedaan worden”.

Ik beschouw deze als kostelijke onderrichtingen, die gekomen zijn tot de leden van de Kerk van Christus, opdat zij door hunne waarneming hunne roeping en verkiezing vast mogen maken. Ik vrees dat wij niet genoeg waardeeren den zegen die ons geschonken is in het hebben van het voorrecht, op de aarde te leven in de bedeeeling van de volheid der tijden; noch ten volle begrijpen de behoefte om in harmonie te zijn met deze uitgezochte beginselen die de Heere geopenbaard heeft; noch op prijs stellen, zooals wij moesten doen, de kostelijke beloften, aan degenen gemaakt die Hem liefhebben en zijne geboden onderhouden. In verband hiermede, wil ik wijzen op de voordeelen die er voor ons individueel uit voortvloeien als wij de geboden Gods onderhouden. Ik zal nu van de 93ste afdeeling van de Leer en Verbonden lezen:

„Voorwaar, alzoo zegt de Heere, het zal geschieden dat elke ziel, welke zijne zonden verzaakt en tot mij komt, en mijnen naam aanroept en mijner stem gehoorzaamt en mijne geboden onderhoudt, mijn aangezicht zien zal en weten dat Ik ben”.

Ik beschouw dit als een allerkostelijkste belofte. Natuurlijk, in den dienst van God hebben wij iets te doen. Wij die gewaarschuwd zijn geworden, en een levende getuigenis hebben, van ons eischt de Heere getrouw te zijn in het geven van die getuigenis, zoodat de natiën geen verontschuldiging zullen hebben. Wij behoeven niet meer te zeggen dan de gevolgen van onze ondervindingen. Wij die opgevoed waren in de wereld, onderworpen aan priesterbedrog, en valsche leer, en booze invloeden, maar de Heere, in Zijn liefhebbende goedheid en teedere barmhartigheid, en in de wonderbaarlijke bedeeelingen Zijner voorzienigheid, bracht ons in Zijne Kerk. Hij trok ons in de kudde. Zeer weinigen zouden den zedelijken moed gehad hebben de onpopulaire leer van Christus aan te nemen, onder de omstandigheden waarin zij geplaatst waren, waren wij niet ondersteund geworden door de macht van God; want wij zijn menschelijk, en het is natuurlijk terug te deinzen voor het zich scharen aan de onpopulaire zijde. Wij houden er van de goede gevoelens en genegenheid van onze verwanten en vrienden te genieten; maar toen wij de onpopulaire leer van Christus aannamen, zagen zij op ons neer alsof wij misleid waren, bedrogen en onderworpen aan priesterbedrog en valsche leer. Welnu, indien wij bedrogen waren geworden, zou het niet beter geweest zijn van hunne zijde ons te leiden van de dwalingen onzes weegs, in plaats van ons

zoo hevig te veroordeelen? Maar, wij waren overtuigd dat wij het eeuwige Evangelie omhelsd hadden, hetwelk de Heere op de aarde hersteld had. Wij vroegen aan den Heere, en Hij hoorde en verhoorde onze gebeden.

Wij gelooven de openbaringen die Joseph Smith van den Almachtige ontving, en weten dat zij niet voortvloeiden uit onwetendheid en bijgeloof. Ik heb enkele er van u voorgelezen; voorzeker kunnen zij op niemand den indruk maken dat het valsche leerstellingen zijn. God is dezelfde, gisteren, heden, en in eeuwigheid. Wanneer hij ook een volk op aarde heeft gehad, heeft hij communicatie met hen gehad. Dat is het doel des Evangelies. Hoe konden wij den Heere zoeken als wij niet geloofden dat Hij leeft, en dat Hij een belooner is dergenen die Hem ijverig zoeken? Hoe konden wij Hem vragen indien wij niet geloofden dat Hij onze liefhebbende Vader is, onze Schepper; dat wij in zijne gelijkenis zijn, en Zijne kinderen zijn, eeuwig zooals Hij zelf is. De gedachte van het voorrecht te smaken in gemeenschap te staan met onzen Schepper zou eene inspiratie wezen voor elken man en vrouw die wenscht goed voor zichzelf te zijn.

Er is geen verkeerde voorstelling hieromtrent; eenvoudige feiten deelen wij mede. Wanneer wij verklaren aan de inwoners der aarde dat de Heere wederom gesproken heeft van de hemelen, zichzelf geopenbaard heeft, en Zijne Kerk op de aarde heeft hersteld, zooals Hij beloofde, met apostelen, profeten, evangelisten, herders en leeraars, spreken wij eenvoudig de waarheid. In deze herstelling gaf de Heere aan allen de gelegenheid verlossing te verkrijgen van dood en hel, en verbonden te worden aan het „wonderlijk en wonderbaarlijk werk”, waarvan gesproken wordt door den profeet Jesaja. De Heere zegt door dien profeet:

„Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijnen mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen! en hunne vreeze, waarmede zij mij vreezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn;

„Daarom, ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk: want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen”. — Jesaja 29:13, 14.

De apostel Paulus zeide „niemand weet hetgeen Gods is, dan de Geest Gods,” aantoonende dat het noodig is dat wij van God onderwezen worden door zijnen Geest. Jezus beloofde dat zoo iemand den wil des Vaders wilde doen, hij van deze leer bekenne zoude. Hij zeide ook:

„Niet een iegelijk die tot mij zegt Heere, Heere, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen: maar die daar doet den wil mijns Vaders die in de hemelen is”. De Heiligen der Laatste Dagen hebben ontvangen en ontvangen voortdurend getuigenissen. Gedurende de verledene 50 jaren heb ik vele personen hooren getuigen dat zij wisten dat Joseph

Smith was een waar profeet van God gezonden, dat zij wisten dat Jezus de Christus was en dat zij wisten dat God Eeuwige Vader leefde, door de bewijzen die zij gehad hadden in hunne individueele ondervindingen. Nu, God is geen aannemer des persoons. Wij zijn allen Zijne kinderen, en het Evangelie wordt in de geheele wereld gepredikt tot eene getuigenis, opdat allen die het eeuwige leven verlangen het voorrecht mogen hebben het te ontvangen. Degenen die in duisternis zijn, in afgodendienst en onder valsche indrukken, mogen het voorrecht hebben het licht dat schijnt te aanschouwen. Zij kunnen deze levende getuigenis verkrijgen door den Heere er om te vragen. Vraagt aan God den Eeuwigen Vader, in den naam van Jezus Christus, om licht en waarheid, en eene kennis of dit wondervolle werk van God is. Hij heeft beloofd tot hen te naken, die tot Hem naken. God heeft het zwakke der wereld verkoren „en hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iet is, te niet zou maken”.

Wij zijn geen volk dat begaafd is in de wijsheid der wereld; inderdaad is het gezegd dat dat de kinderen dezer wereld wijzer zijn in hun geslacht dan de kinderen des lichts. Maar wij weten wat wij bezig zijn te doen; wij weten dat wij de waarheid hebben. Wij weten dat wij gemeenschap kunnen hebben met den Almachtige; wij weten dat Hij onze gebeden hoort en verhoort. In ieder wel geregeld gezin wordt minstens tweemaal per dag een gebed gedaan, des morgens en des avonds. In den morgen, wanneer wij met de plichten des daags aanvangen, indien wij wijsheid hebben, en de waarde der gemeenschap van den Geest Gods waardeeren, vragen wij natuurlijk om wat wij behoeven, en vanzelf gaan wij op onze knieën om dat te doen. Indien wij gelooven dat wij de kinderen Gods zijn, dat Hij onze gebeden hoort en verhoort, en dat Hij ons van kwaad kan beschermen, zullen wij Hem natuurlijk bidden, omdat wij Zijne zegeningen wenschen te hebben, voor onszelven, en voor onze vrouwen en kinderen. Wij zouden ook bidden voor degenen op wie de verantwoordelijkheid rust van het leiden en besturen van de zaken der Kerk van Christus op de aarde. Dan, indien wij de hand van God in alle dingen te erkennen, zullen wij natuurlijk een zegen over ons voedsel vragen, geloovende dat de Heere bekwaam is het voedend en versterkend te maken, en aan ons het levensbeginsel mede te deelen. Hij heeft ons het Woord van Wijsheid gegeven voor onze tijdelijke zaligheid — niet door gebod of dwang, maar ons leerende hoe te leven opdat wij gezondheid mogen genieten, en kracht hebben om onzen vollen tijd uit te leven, en niet schuldig te zijn aan het nemen van iets dat verdriet en pijn op ons zal brengen. Dat toont aan, welk een goeden en liefhebbenden Vader wij hebben. Hij leert zelfs Zijne kinderen wat te eten en te drinken, en wat te mijden.

Omreden de wijze waarop velen onzer opgevoed zijn geworden, was het voor ons moeilijk te denken, dat het mogelijk was gemeenschap te

hebben met den Grooten Schepper der hemelen, der aarde en van de fonteinen der wateren. Maar wij weten nu dat dit mogelijk is. Wij moeten echter berinneren dat wij niets kunnen doen zonder Zijnen Geest. Wij moeten de gemeenschap van den Heiligen Geest hebben, en wij kunnen die verkrijgen door een rechtvaardig gedrag en door het te vragen met één eerlijk hart. De Heere kent onze harten; Hij kent ons geheime leven; Hij verstaat alles aangaande ons. Hij heeft tot den zondaar gezegd: „Wanneer de goddelooze bekeert van al zijn zonden, die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid, hij zal gewisselijk leven”. Dit is een kostelijke belofte aan de dwalende kinderen van den Vader. Onze boodschap tot den zondaar is dat indien hij zich wil bekeeren, ophouden kwaad te doen en leeren goed te doen, hij eene vergeving van zijne zonden zal ontvangen, door gehoorzaamheid aan het Evangelie en het verdere zijns levens aan den dienst van God toe te wijden. Wat een blinkend en heerlijk uitzicht, verlost te zijn van zonde en het voorrecht te hebben in het licht te wandelen, zaligheid te ontvangen en een heerlijke opstanding te verkrijgen! De schepper heeft ons deze blijde tijdingen van groote vreugde gegeven om ze aan het volk te brengen. Onze getuigenissen zijn waar. Wij weten dat wij het volk zullen hebben te ontmoeten aan wie wij onze getuigenissen gegeven hebben, en dan zullen zij met de meeste zekerheid weten dat wij hen de waarheid leerden. Al de getrouwe verdedigers van de Kerk van Christus hebben eene levende getuigenis aangaande dit werk. De Heere wenscht Zijne gerechtigheid op de aarde te stellen, en ons individueel beter te maken. Wij hebben eene individualiteit, en ik veronderstel, dat een ieder onzer er tamelijk wel tevreden mede is: ik weet niet of iemand ooit wenschte iemand anders te zijn. Het doel des Evangelies is deze individualiteit te verbeteren.

Ik zeg tot deze vergadering er is maar één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van ons allen, wij allen moeten ons aan dezelfde voorwaarden onderwerpen. De Heere Jezus Christus zeide, toen Johannes tegenwerpingen maakte om Hem te doopen: „Laat nu af, want aldus betaant ons alle gerechtigheid te vervullen”. Welnu, wij moeten „alle gerechtigheid” vervullen. Wij moeten geloof hebben in den levenden waren God, en in de verzoening van Jezus Christus, en God in Zijnen naam aanbidden. Deze voorwaarden zijn gemeen aan de geheele wereld, en moeten voldaan worden door degenen die wenschen verlost te worden. Het is eveneens noodzakelijk dat wij ons bekeeren, en den Heere een gebr. ken hart en een verslagen geest offeren. Het is noodzakelijk dat wij gedoopt worden door onderdompeling, voor de vergeving van zonden, dat wij geboren worden uit water, en aldus geschikt en bereid voor de heiliging door het bloed van Christus. Dan moeten wij nog de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Het is de eenige wijze waarop het menschdom kan verlost worden en een heer-

lijke opstanding verkrijgen. Dan zullen wij in harmonie wezen met de eeuwige beginselen des Evangeiles.

Het familie-altaar zou in het huis van elken man zijn; hij is de patriarch van het gezin, en alles zou onder zijne leiding gedaan worden. Hij zou gebeden doen; zijne vrouw en kinderen zouden eveneens gebeden doen, om beurten om het familie-altaar. Gij kunt geen Heilige zijn zonder de gemeenschap van den Geest Gods; en gij zoudt uwe kinderen zoo opleiden dat zij eveneens het voordeel mogen weten van zijne gemeenschap te kennen. Wij hebben ons ingelaten met den dienst van God, en Hij wenscht van ons dat wij Hem gehoorzamen en Zijne geboden onderhouden. Hij heeft gezegd: „Gij zijt geboden in alle dingen aan God te vragen, die mildelijk geeft, en niet verwijt”. Nu, gij weet of gij dit doet of niet. Gij weet of de stem van gebed, dankzegging en lof in uwe woningen gehoord wordt. Ik zeg dat dit de wijze is om onze kinderen op te leiden. Zij hebben hunne individualiteit, en wij kunnen aan hen niet de getuigenis geven die wij bezitten; zij moeten het licht op dezelfde wijze ontvangen als wij het ontvingen. Zij moeten openbaring ontvangen uit de bron waaruit wij het verkregen. De eenige manier waarop wij hen kunnen helpen in deze zaak is aan hen bekend te maken dat wij in God gelooven, en in het aanbidden van God; en hen te vertellen waarom zij zouden vragen. Indien wij onze kinderen behoorlijk opleiden, zullen zij niet ver afdwalen. Het is de plicht der vrouw wanneer de echtgenoot weg is, de gebeden en het aanbidden van God in het huishouden voort te zetten, en toe te zien dat de kinderen behoorlijk opgeleid worden, en de tiendwet geleerd, en de andere noodzakelijke beginsel des Evangelies.

De tiendwet is een goddelijke wet. De Heere eischt niet meer van den een dan van den ander. Eén tiende wordt van allen verlangd, het doet er niet toe wat onze omstandigheden mogen zijn. Een mensch is geen vriend van zichzelf als hij de wetten Gods verwerpt. Hij is onwelwillend jegens zichzelf wanneer hij beginselen die tot het eeuwige leven leiden ignoreert. Ik zou niet voor de wereld zonder de levende getuigenis willen wezen die God mij gegeven heeft; de stem van dankzegging en lof wordt van mij gehoord, omdat ik dankbaar ben voor die getuigenis. Wanneer ik denk aan wat ik had kunnen zijn, indien ik in de noodlijdende elementen der wereld gelaten was; en wanneer ik bedenk dat God, in Zijne liefhebbende goedheid mij uit de wereld bracht en mij den zedelijken moed gaf om smaad te verdragen, en om belasterd te worden, gevoel ik behoefte om Zijnen heiligen naam te prijzen en te verheerlijken.

Ik bid God dat de geest dezer conferentie met ons moge zijn en blijven. Ik bid dat wij bekeerd mogen blijven, en dat wij den Heere mogen dienen met vol voornemen des harten, Zijnen wil doende en onderhoudende Zijne geboden, opdat Zijn naam moge verheerlijkt worden, door Jezus Christus. Amen.

Semi-Annual Conference Report.

VARIA.

DOKTERS EN GENEESMIDDELEN.

Het spijt mij te moeten zeggen, dat sommige geneesheeren de gewoonte hebben remedies voor te schrijven die (ofschoon zij de pijn mogen wegnemen ten tijde der toediening) de patient niet zou moeten kennen, omdat zij hem ten laatste meer schade dan goed zouden kunnen doen.

Een student die juist afscheid genomen had van zijnen leermeester, om op eigen verantwoording op te treden in de praktijk der medicijnen, werd teruggeroepen, en de oude geneesheer zeide tot hem: „Ik wil dat gij één ding goed verstaat: Dokters dooden meer dan zij genezen”. Welk een vernederende bekentenis voor een dokter, en toch, is het menschelijkerwijs gesproken, slechter onze patienten regelrecht door een heldhaftige behandeling te dooden, dan door het voorschrijven van tot geneesmiddel bereide likeuren, zooals de drogisten ze heden ten dage in voorraad hebben, of door geestverdoovende inspuitingen, zoo vrijelijk gebruikt in den tegenwoordigen tijd? — Overgenomen.

WERELDCIJFERS.

De regeering te Washington heeft een statistiek opgesteld bevattende opgaven betreffende den toestand van handel en financiën van alle landen der beschaafde wereld. Over al die landen wordt jaarlijks ingevoerd tot een bedrag van — niet op eenige millioenen nauwkeurig — 10,278,616,000 dollar en uitgevoerd voor 11,525,755,000 dollar. Slechts van enkele landen zijn de cijfers van 1903 gebruikt voor deze optelsom, van de meeste landen de cijfers van 1902, soms 1901. De bevolking van de beschaafde wereld wordt berekend op 1,437,159,000 dollar de totale kasvoorraad op 11,999,300,000 dollar. Per hoofd der bevolking bedraagt de schuld van Engeland 92.59 dollar, van Frankrijk 150.31 dollar, Spanje 110.72 dollar, Italië 78.85 dollar, Vereenigde Staten van Noord-Amerika 11.51 dollar. Deze vijf rijken hebben met Duitschland samen een schuld van meer dan 17 milliard dollar, wat meer dan de helft van de staatsschuld der geheele wereld is.

De geheele bevolking der aarde wordt begroot op 1,600,000,000.

EEN GEHEIMZINNIG LAND.

In Azië ligt, afgesloten door de Himalayaketten, de hoogste bergen der aarde, het onbekende, woeste en geheimzinnige land Thibet, waarin tot heden slechts zeer weinig onderzoekingsreizigers hebben kunnen komen. Het centrum van het land is Lhassa, alwaar de Dala-Lama, de onbepaalde gebieders van land en volk en het godsdienstig hoofd van de honderden millioenen die het Boedhisme belijden, resideert. Aan twee Fransche zendelingen, Heu en Gadet is het door middel eener uitstekende vermomming in 1846 gelukt tot in Lhassa door te dringen.

Alle latere pogingen om door eigen aanschouwing wat van het land te weten te komen zijn mislukt. Dr. Sven Hedin, de koene Zweedsche reiziger, die het verleden jaar beproefde, heeft slechts een deel van het land kunnen zien: in Lhassa mocht hij niet komen. Een Russisch onderdaan, de boeddhistische mongool Ovché Narzounof, wist verleden jaar als pelgrim in Boeddha's heilige stad te komen en vernam vele wetenswaardige bijzonderheden; zelfs vervaardigde hij enkele fotografiën. Narzounof's gedenkschriften en eveneens het reisverhaal van Dr. Hedin geven interessante staaltjes van het fanatisme, het bijgeloof en de zonderlinge gebruiken die in dit zoo goed als ontoegankelijk land heerschen.

Zoo goed als ontoegankelijk zeggen we, want er loopt slechts één weg over den duizenden meters hoogen bergrug, die het land insluit, welke weg bewaakt wordt door woeste, fanatieke Boeddhisten. Naar Lhassa gaan ieder jaar duizenden en tien duizenden ten pelgrimstocht. Een van de meest geliefde boetedoeningen is een tocht om de stad, waarbij de pelgrim in den letterlijken zin des woords met zijn lichaam „den grond meet”. De man werpt zich plat voorover met handen en voeten uitgestrekt, dan staat hij op, plaatst zijne voeten waar eerst zijne handen lagen en werpt zich weer ter aarde. De boeteling heeft ongeveer een maand werk om zoo den omtrek der stad met zijn lichaam te meten! Het Boeddhisme leert dat de onderwereld, waarin men komt na het leven, bevolkt is met demonen van de meest booze en afschrikwekkende gedaante. En voor hen die zich door deze duivels laten bang maken, en hen niet weerstaan, zal nooit de bronzen deur van het Boeddhistisch Paradijs worden geopend. Nu verkleeden de lama's of priesters, die tevens regeeringspersonen zijn, zich aller afschuwelijkst en zetten zich maskers op met allerlei fantastische en leelijke koppen, louter om de menschen vast wat te wennen aan die leelijke gezichten der demonen na hun dood! Op dit oogenblik probeert een Engelsche expeditie, onder kolonel Younghusband, Thibet binnen te dringen en Lhassa te bereiken. Daar hij waarschijnlijk tegen de fanatieke Thibetanen zal moeten vechten, is de kolonel vergezeld van een legertje van een paar honderd welgewapende mannen.

ONTSLAGEN.

De volgende zendelingen zijn eervol ontslagen van hunne werkzaamheden in deze zending:

President James W. D. Hurren van de Amsterdamsche Conferentie;

President Geerit J. Kruitbosch van de Rotterdamsche Conferentie;

President John. H. Peterson van de Groninger Conferentie;

Ouderling Bernard A. Denkers van de Rotterdamsche Conferentie;

en zullen den 21sten Januari naar Amerika vertrekken per s.s. *Cretic*.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DIENTSWEIGERING.

In onze Hollandsche pers is in den laatsten tijd druk sprake van den heer Terwey, een Amsterdammer, die uit hoofde van gemoedsbezwaar geweigerd heeft zijn militairen dienstplicht te vervullen. De dienstweigeraar is tot drie maanden gevangenisstraf veroordeeld, en terwijl hij dezen tijd uitzit, houdt de buitenwereld zich bezig met de vraag wat er met hem gedaan moet worden wanneer hij bij zijne weigering blijft volharden. Dat er straf moest worden toegepast, vloeide uit de bestaande wet voort. Deze legt dagelijks gewetensdwang op en moet dat doen, ter wille van de gemeenschap, als er geen uitweg is te vinden. Het meerendeel der burgers is van oordeel dat het land verdedigd moet worden en nu de noodige krachten daarvoor niet anders te krijgen zijn, is inlijving bij de militie het eenige middel. Hierbij kan met lust of geen lust geen rekening worden gehouden. De lasten die dientengevolge ontstaan, worden verlicht, zij het ook in geringe mate, door tegemoetkoming in de onderhoudskosten van het gezin en de bezwaren die de dienstplicht voor sommigen midden in hunne opleiding meebrengt. Velen zijn van gevoelen dat de gewetensdwang, de grootste last van een ernstig mensch, niet schouderophalend mag worden voorbijgegaan. Men verwacht dat er iets op gevonden zal worden, al is het moeilijk, door het huidige kabinet. Deze verwachting is misschien meer gespannen, omdat het hoofd van dit lichaam indertijd geschreven heeft: „En daarom staat het bij ons bovenaan als heilige, onomstootelijke regel, zoodra een onderdaan zich op zijn conscientie beroept, wijke de overheid uit eerbied voor het heilige terug. Dan dwinge zij nooit”.

Hoezeer de Heiligen der laatste Dagen den vrede beminnen, kunnen zij zich tóch niet vereenigen met mannen als den hierboven bedoelden dienstweigeraar. Waar zij ook wonen, zullen de Heiligen trouw zijn aan hun land en de verantwoordelijkheden van het burgerschap eervol dragen. Wij zijn onderdanig aan de bestaande machten. De door den Apostel Petrus voorgeschreven regel: „Hebt de broederschap lief, vreest God, eert den Koning” trachten wij zoo stipt mogelijk na te komen. Als het de vraag van vaderlandsliefde gold, heeft ons volk altijd de wapenen opgenomen. Waar het persoonlijke veiligheid betrof, ging het met grooten tegenzin. Zij hebben herhaaldelijk de moeddadigste vervolging ondergaan en zijn getuigen geweest van onrecht dat hen naar den dood deed verlangen. De Heiligen gruwen van bloedvergieten. Met verlangen zien zij uit naar het tijdperk, waarin deze woorden van den profeet Jesaja vervuld zullen worden: „En zij zullen hunne zwaarden

slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen; het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren". Zoolang die tijd nog in de toekomst ligt, zullen zij hun onderdaansplicht echter hoogachten. Zeer juist is eene opmerking, door een spreker dezer dagen gemaakt: „Waar zou men — gegeven de huidige maatschappij — terecht moeten komen als alle gemoedsbezwaren erkend werden? Hier is een geval dat iemand op deze gronden weigert de wapens te dragen; maar een ander kan er wel bezwaar tegen maken belasting te betalen". Het zou niet mogelijk zijn dat de goede orde in het rijk bewaard kon blijven als de regeeringsvoorschriften niet werden nagekomen, en deze wetenschap spoort ons aan tot het naleven der landswetten.

I. K.

DE OUDE GAPER.

We bevinden ons in de drogisterij van den heer Wijsman. Den vorigen nacht heeft een hevige rukwind den ouden gaper, die al sedert jaren boven de winkeldeur geprikt heeft, naar beneden doen tuimelen. De gehavende pop ligt te midden van kruiken en stopflesschen op de toonbank, waarachter de heer Wijsman zich bevindt. Voor de toonbank staat zijn overbuurvrouw, mejuffrouw Snavelsnel.

Mejuffrouw Snavelsnel: Ik zeg altijd maar, mijnheer Wijsman: een mensch kan niet alles zeggen zonder spreken; anders zou ik u rare dingen kunnen vertellen, dat zou ik. U gelooft dus, dat de wind dien gaper naar beneden heeft gehaald? 't Is belachelijk! Enfin, wat je niet ziet, wat je niet deert; maar ik weet, wat ik weet. Kloppers, de timmerman van hiernaast, zei een paar dagen geleden nog tegen me: „Juffrouw Snavelsnel”, zaid-ie, „die oude pop van mijnheer Wijsman mag ook wel eens wat opgeknapt worden. Het ding ziet er zoo wormstekig uit, dat het schande is”. En kijk, van morgen ligt me de gaper al op uw stoep! Ik zeg maar: 't is dan wel toevallig! Niet, dat ik wat ten nadeele van Kloppers zeggen wil; dat vooral niet! De man zal wel zoo onschuldig aan het geval zijn, als een pasgeboren kind. Maar vertrouwen kun je tegenwoordig geen mensch, mijnheer Wijsman. Daar heb je b. v. den verver Kwast. Laatst zei hij zoo met een oogje op uw gaper: „'t Is een schandaal, dat de drogist dat onoogelijke ding niet eens laat opschilderen; het ontsiert de heele straat”. Ik dacht van morgen: „Jongen, Kwastje, ik zal niet klappen, wat ik van de geschiedenis denk”. Wie veel zegt, heeft veel te verantwoorden, en 't is een goed spreker, die 't een zwijger verbetert. Ja, ja, stille waters hebben diepe gronden, mijnheer Wijsman; maar *als* ik wou praten. . . . Nu, komaan, u draagt uw oogen toch ook niet in den zak? U weet immers ook wel, dat de apotheker Zilverpil u het licht in de oogen niet gunt? U schiet onder zijn duiven zegt-ie. Ik wil volstrekt geen kwaad van den man spreken, maar de afgunst heeft lange armen, daar blijf ik bij.

Ik denk altijd bij me zelf: „Mensch, steek je neus niet in een ander-
mans zaken”. En daar hou’ ik mij an! Anders zou ik wel alle dagen
van ergernis uit mijn vel kunnen springen om die jongens van bakker
Van Krenten! Dát zijn je eerst lieverds, mijnheer Wijsman. Mijn
stelregel is: „Spreken is zilver, maar zwijgen is goud”, en daarom laat
ik de lui maar stilletjes heenpraten. Doch belhamels van jongens zijn
het, dat is waar. Verleden week zag ik nog, hoe die snaken uw gaper,
klets! een sneeuwbal in het gezicht wierpen. Daar heb ik vanmorgen
toevallig nog aan gedacht, want de baldadigheid gaat ver tegenwoordig,
mijnheer Wijsman. Het is zonde en schande, zoo’n pop m-edwillig te
vernielen. Dat zeg ik!

De heer Wijsman: Ja, juffrouw Snavelsnel, het spijt me geducht
van mijn armen gaper. Het is waar, het ding is wormstekig en verve-
loos; maar aan die oude pop is een leerrijke geschiedenis verbonden,
ziet u, en daarom

Mejuffrouw Snavelsnel: Wat u zegt, mijnheer Wijsman, een ge-
schiedenis?

De heer Wijsman: Een leerrijke geschiedenis, juffrouw Snavelsnel.
U zult zoo denken: „Och kom, voor alle drogisterijen vindt men zulke
houten poppen, die de tong uitsteken, Ze verbeelden een zieke man,
en geven te kennen, dat in de winkels, waarvoor zij ten toon gesteld
zijn, geneesmiddelen tegen verschillende kwalen zijn te verkrijgen”.
Maar, ziet u, mijn gaper beteekent nog heel wat anders. U moet weten,
dat vele jaren geleden in dit zelfde huis een man woonde, die Snater-
sneb heette, en een lasteraar van de ergste soort was. Hij kende de
gebreken van zijn bureu op zijn duimpje, en vertelde den lieven langen
dag allerlei bijzonderheden van zijn naasten, maar . . . nooit iets goeds.
Wie zijn woning voorbij kwam, kon er zeker van zijn, dat hij in Sna-
tersneb’s winkel een veer moest laten. Terwijl hij op zekeren keer —
zoo luidt het verhaal — weer druk bezig was, een buurman over den
hekel te halen, vloog hem plotseling een bij in den mond, en stak hem
hevig op zijn tong. De tong zwol geweldig op, ja, zij werd zóó dik,
dat ze uit zijn mond te voorschijn kwam. En wat het ergste was?
Ze was dik en bleef dik, hoeveel dokters hij ook raadpleegde. Sedert
dien tijd kon de brave Snatersneb zijn haasten niet meer bekladden;
geen enkel woord kon hij meer uitbrengen. Tot straf voor zijn laster-
praat moest hij voortaan zijn venijnige tong voor de heele wereld ten
toon dragen. Niet lang daarna stierf hij. Na zijn dood werd zijn huis
publiek verkocht, en de nieuwe eigenaar plaatste het beeld van den
ouden lasteraar als waarschuwende herinnering boven zijn deur.

Een leerzame geschiedenis, nietwaar, juffrouw Snavelsnel? Belieft
u een snuijfe?

(Mejuffrouw Snavelsnel af.)

J. G. NIJK, in *In Woord en Beeld*.

DE AARD VAN HET WARE GELOOF.

Door Ouderling GABRIËL J. NEERINGS, van de Rotterdamsche Conferentie

Als Heiligen der laatste Dagen beschouwen wij het geloof als het beginsel van alle dingen, en de godsdienst maakt op dezen regel geen uitzondering. Veel is er altijd over dit beginsel, in hoofdzaak op godsdienstig gebied, geredetwist, en vele verschillende verbeeldheden zijn als een natuurlijk gevolg hierdoor ontstaan. Wij gelooven echter, dat door een ernstig onderzoek en een weinig studie, de aard van het ware geloof, zoo dikwijls in de Heilige Schriften genoemd, heel gemakkelijk kan gevonden worden. Indien wij onszelfen deze kleine moeite willen getroosten, zullen wij al heel spoedig uitvinden, dat niet alleen het „Evangelie” maar ook het „geloof” „een kracht Gods tot zaligheid” is. Het is duidelijk dat dit gevoelen kan bestaan in de harten van verschillende personen; maar dat het ook in juist zoovele verschillende klassen moge bestaan. Dat duizenden, ja miljoenen personen een geloof koesteren in de Godheid is een feit, maar dat alle geloof hun zaligheid aan zal brengen, is niet zoo zeker. Dat het een zaligmakende kracht is, is inderdaad het geval; nochtans is het bewezen dat het afhangt van de wijze waarop er gebruik van gemaakt wordt door zijn bezitter. Merkt de woorden op van den Apostel Jakobus (2:19), waar hij zegt tot zijne broederen: „Gij gelooft dat God een eenig God is; gij doet wèl; de duivelen gelooven ook en zij sidderen”.

Onwillekeurig zal men zichzelf afvragen: „Wat! gelooven de duivelen in God?” Wij kunnen met zekerheid een bevestigend antwoord hierop geven, om reden de Bijbel ons daarvoor overvloediglijk bewijzen verschaft. Ja, dat zij zelfs méér bezitten dan een eenvoudig geloof, daar hun geloof een zekere mate van kennis belooft. Herinner u den man, bezeten door booze geesten in het land der Gardarenen (Marc. 5 : 1-20). Een man op vreeselijke wijze bezeten door deze machten der duisternis, zoo vreeselijk zelfs, dat niemand hem durfde naderen. Een man, welke noch getemd noch gebonden kon worden, doch toen hij Christus zag naderen, liep hij toe en aanbad Hem, en de booze geest in hem bad om genade van Christus, noeménd Hem bij name: „Jezus, Gij Zoon Gods des Allerhoogsten”. Wederom een andere booze geest in de synagoge te Jeruzalem (Mark. 1 : 23-26) bad Jezus niet Zijne kracht te gebruiken, in wanhoop en vrees uitroepende: „Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods. Zie vervolgens Marcus 3:11, waar wij lezen dat de booze geesten voor Hem nedervielen en riepen: „Gij zijt de Zoon Gods”. Was er ooit een sterfelijk geloovige, welke een grooter geloof aan den dag legde in God en Zijnen Zoon, dan deze volgelingen van Satan? Zij verstaan in welken treurigen toestand zij zich bevinden en wie en wat Gods Zoon is, maar brengt hun geloof hen eenige zaligheid aan? Neen, zij zijn

en blijven steeds duivelen, niettegenstaande hun geloof zelfs kennis mag genoemd worden. Hieruit kunnen wij leeren, dat een bloot geloof of kennis nog geen „kracht Gods tot zaligheid” is. Dikwijls is ons gezegd geworden, dat geloof een onvolmaakte kennis is, en dat, wanneer het tweede plaats neemt, het eerste verdwijnt. Dat, wat deze duivelen beleden dat „Christus de Zone Gods” was, was gegrondvest op kennis, ja zelfs wetenschap. Nochtans, hoe groot de waarheid was van hetgeen zij beleden, veranderde dit hun booze natuur nog niet. Hoe verschillend was het geloof en kennis van Petrus, als wij lezen in Matth. 16:16 en 17, toen hij onwillekeurig dezelfde woorden bezigde als deze booze geesten deden namelijk „Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods”. Het geloof van Petrus had echter zijn kracht reeds getoond. Hoe groot was het verschil tusschen zijn geloof en dat der duivelen. Voor het zijne had hij reeds vele dingen, die hem lief en dierbaar waren, moeten verzaken en was en toonde hij zich gewillig zijn Heiland te volgen door lijden, vervolging en beproeving. Zijn geloof en kennis, in zijnen Schepper en dien's Zoon waren misschien niet grooter dan die welke deze duivelen bezaten; doch voor hem strekten deze dingen tot zaligheid, zooals men zal bemerken uit de woorden van den Heiland, toen Hij zeide: „Zalig zijt Gij Simon, Bar-Jona”, terwijl het voor hen (de duivelen) tot verdoemenis strekte.

Kort geleden trof mij de volgende geschiedenis, welke wij in verband met dit stukje in overweging kunnen nemen. In zekere stad was een epidémi uitgebroken namelijk cholera. Een geleerd man bewees door microscopische en scheikundige proeven, dat het drinkwater dier stad besmet was door sommige eigenschappen, welke deze ziekte veroorzaakten en verder uitbreidden. Hij proclameerde die groote waarheid en waarschuwde allen voor het gebruik van ongekookt water. Een groot gedeelte van het volk geloofde zijne woorden, alhoewel zelf onbekwaam zijnde, de waarheid dezer woorden voor zichzelf te onderzoeken en volgden de instructies door hem gegeven en ontkwamen zodoende aan den dood van welken hunne zorgeloze en ongelooovige medeburgers een prooi werden. Hun geloof was een geloof hetwelk hun van nut was, het redde hun leven. Voor den man welke voor deze dingen gewaarschuwd had, was het eene wetenschap, dat deze besmettelijke microben zich in het water bevonden. Hij had ze gezien; hij *wist* wat hij zeide. Nochtans, in een oogenblik van vergeetachtigheid dronk hij van het onzuivere water en stierf kort daarna als een offer der ziekte. Hoe volmaakt zijne wetenschap ook was, deze redde hem echter niet; terwijl het geloof van anderen hun leven redde en zij aan deze verradelijke ziekte ontkwamen. Hier was een man welke wetenschap bezat, maar baatte het hem? Neen! En daarom, niet het bezit van geloof, noch van kennis of wetenschap, zal ons van eenig nut zijn maar wel het degelijk gebruik daarvan. Ziet hier het zelfde geval op godsdienstig gebied.

Velen gelooven, dat God bestaat en dat Hij als Schepper en Heerscher dezer aarde eene uitgebreide kennis bezit en geven zichzelf, desniet-tegenstaande, toch over aan dronkenschap, brasserijen enz. van dewelken de Apostel naar waarheid zegt, „dat die zulke dingen doen het koninkrijk Gods niet zullen beërven”. Van welk, of tot welk nut is hen hun geloof? Zulk een geloof, leert de Heilige Schrift ons, zal hen slechts tot veroordeeling strekken. De Heiligen der laatste Dagen gelooven in letterlijken zin des woords in een geloof als waarvan de Apostel Jacobus spreekt in zijn tweede hoofdstuk. Zij betoonen, door hunne werken, dat zij gelooven in God en zoeken langs dezen weg zaligheid, vrede en heil tot hun eeuwig deel te maken. Zij brengen hun geloof in praktijk, door de geboden des Heeren te gehoorzamen, door zich te bekeeren van alle dingen die niet goed zijn en zich te laten doopen op die wijze als hun Verlosser eens deed, en zoo gehoorzaamheid en vertrouwen toonende, in de woorden van dat Wezen in wiens bestaan zij gelooven. Hun streven is rein te zijn en door hun handel en wandel hunne medenatuurgenooten tot de kennis van den alleen waren Schepper te brengen, opdat ook zij van de hedendaagsche dwalingen verlost en tot het Evangelie van Christus gebracht mogen worden. Niet ten onrechte hechten zij een groote waarde aan de woorden van hun Zaligmaker, waar Hij zegt: „te vergeefs eeren zij mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn” (Matth. 15 : 9). Wij wenschen allen die zich onverschillig toonen, toe te roepen: Bekeert u van uwe belangloosheid en geloof in God en tracht u zelf te vereenigen, met Hem die hemel en aarde geschapen heeft. Houdt op met wandelen op een pad welks einde u geen zegen, maar teleurstelling en berouw zal aanbrengen.

Tot hen die beweren in God te gelooven richten wij de woorden van Paulus: „Onderzoekt u zelve, of gij in het geloof zijt, beproeft u zelve”. Zijn uwe geloofswerken de werken die door den Heere voorgeschreven zijn of zijn het menschengeboden? Het bloote erkennen van het bestaan des Heeren en het platte belijden van eene leerstelling beteekent niets. Dat is een dood geloof! Wij moeten een levend geloof hebben dat gekend wordt aan de werken. Zooals wij reeds zeiden, moeten deze werken de geboden des Heeren zijn. Menschengeboden uitvoeren is, wij willen het herhalen, te vergeefs. Het is derhalve van groot gewicht nauwkeurig toe te zien of wij inderdaad gelooven. Paulus zegt: „zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen”. Als ons geloof dood is, zijn wij feitelijk zonder geloof. Van duizenden lippen hoort men heden „ik geloof”. Als men hunne handelingen echter vergelijkt met de voorschriften van het geopenbaarde woord des Heeren, moet men aan de waarde van dat gezegde twijfelen. Het ware levende geloof wordt gekend aan onze handelingen of werken en dit is de toetssteen voor allen die zich zelve willen onderzoeken of zij in het geloof zijn.

GETUIGENIS.

Wij geven hieronder plaats aan eene getuigenis van broeder Jacobus J. Thomkins, die in de vorige maand te Arnhem gedoopt werd, en die ons verzocht langs dezen weg zijne blijdschap te mogen bekend maken. Met de algemeene strekking er van stemden de twee gezusters Velthuisen, terzelfder tijd gedoopt, ten volle in.

Ja voorwaar, mijne geliefden, uws nieuwen broeders ziel is verblijd! Ik schaam mij niet u te verklaren, dat mij en mijn huis zaligheid is geschied door mijne toetreding tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; de Kerk die ons terugbracht het ons ont-futselde zuiver reine Evangelie, de glasheldere waarheid in haar onbe-vlekt bruidskleed, door Jezus onze Verlosser op 's Vaders bevel ons eertijds liefdevol aangeboden ter onzer redding uit den dood der zonde.

Ik gevoel mij gelukkig uw broeder te zijn geworden en ik hoop zulks, in het onvervalschte licht van het Evangelie, naar geest en naar waarheid te blijven; u mijnerzijds toezeggende eene trouwe samenwerking aan de heilige zaak en daarbij vertrouwend op de mij nog noodige voorlichting uwerzijds, als in de grondbeginselen derzelve méér gerijpte broeders en zusters.

Zij het ook al ruim een halve eeuw geleden dat ik, mede hier ter stede, mijnee geloofsbelijdenenis aflegde naar de leer van de Ned. Herv. Kerk, en ben ik daarin maar lijdelijk blijven berusten, toch helaas! vond ik bij het klimmen van mijne levensjaren (geboren 6 Mei 1838) steeds minder en minder bevrediging bij die leer. Voortdurend steeg mijn wantrouwen tegen derzelve betrouwbare waarheid, als ik eindelijk tot de onomstootelijke overtuiging kwam, dat die leer alierongelukkigst verwrongen en vervalscht werd, zoodat ze elke grond tot geloof heeft verloren en daardoor alle kracht mist tot vertroosting, hoop en blijdschap zijnde door daar Jezus' blijde boodschap gemaakt tot eene ontmoedigende mare, tot een het zieleleven en de hoop doodend dogma!

Een geloof dat niet eens den *levenden* wat aanbieden kan, ai zeg mij — wat vermag dat onzen *dooden* te brengen?

Ik heb er dus mede gebroken, om ten minste de winter mijns levens dan toch nog te doorleven in het licht van Christus' herstellde leer, door mij in het watergraf omhelsd.

JACOBUS J. THOMKINS.

ARNHEM, Jan. '04.

VERPLAATSING.

Ouderling Park G. Kenner is verplaatst van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag: Wat zijn Jodengenooten? (Zie Handelingen 2:10; 6:5; 13:43).

Antwoord: De Jodengenooten, ook wel proselieten genoemd, waren heidenen die tot het Jodendom bekeerd waren. In den Talmud is sprake van twee soorten, n.l. „Jodengenooten der Poorte” en „Jodengenooten van den Tempel” of der „gerechtigheid”. Deze eerste term was afgeleid van de veelvuldig gebruikte uitdrukking in de wet: „de vreemdeling die in uwe poorten is”. Eerstgenoemde bekeerlingen mochten deelnemen aan den eeredienst van God. Hunne plaats daarbij was de buitenste „voorhof der heidenen”. Zij waren onbesneeden en ook niet gebonden door de andere bijzondere voorschriften van de Mozaische wet. De „proselieten der gerechtigheid” waren volkomen Israëlieten; zij deelden in alle godsdienstige voorrechten en moesten alle voorschriften van de Mozaische Bedeeling vervullen. De Talmud zegt dat, als toevoeging aan de besnijdenis, ook de doop verlangd werd om hunne aanneming in het geloof te voltooien. De bekeerling werd tot aan den hals in het water gezet in een waterbak. Zijne leeraars, die nu dienst deden als doopgetuigen, herhaalden de groote geboden der wet. Zoolang als de tempel bestond werd de doop gevolgd door het offeren der almoes of schatting, die met betrekking tot eene gelofte voorgeschreven was (zie Leviticus 27.)

BENOEMINGEN.

Ouderling Nicholas G. Smith is benoemd tot president van de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling Herbert van Dam is benoemd tot president van de Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Heber J. Webb is benoemd tot president van de Groninger Conferentie.

I N H O U D:

Redevoering van Ouderling Teasdale	Blz. 25	De Aard van het ware Geloof	Blz. 36
Varia	„ 31	Getuigenis	„ 39
Ontslagen	„ 32	Verplaatsing	„ 39
Dienstweigering	„ 33	Vragen en Antwoorden	„ 40
De oude Gaper	„ 34	Benoemingen	„ 40

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.